

Lá vàng rơi

HUỲNH THỊ XUÂN

Mỗi buổi sáng tôi ra sân quét lá
Quét là vàng như quét nổi cô đơn
Lá vẫn rung khi mùa thu tới
Như đời tôi tiếp nổi đơn côi.

Mùa thu ở Massachusetts sáng nay trời ấm, không gió nhiều mây, buổi sáng có tiếng chim thả những lời mật ngọt quanh vườn. Nắng là nguồn năng lượng vô tận, không có nắng, thế giới không thể tồn tại. Trời mới vào thu mà lá đã rụng nhiều. Sau lưng nhà nhìn lên đồi cây tất cả lá đã đổi màu, nhìn rất đẹp, mỗi cây là mỗi màu lá khác nhau, với tôi mùa thu là đẹp nhất.

Cây lá ở đây rõ là một kiếp phù sinh rất ngắn ngủi sống phải thích ứng với bốn mùa, chỉ cần một tháng sau còn lại bộ xương khô. Con người cũng vậy phải chạy theo thời gian, phải vươn lên dưới ánh mặt trời để mà tồn tại.

Tập trung những đồng lá thành một ụ lớn, tôi bước trên lá vàng khô kêu xào xạc như một thám hiểm đi trong cánh rừng hoang, tiếng nhạc đầu đây vang lại

Hốt bao lá vàng đổi thơ tình cũ
Con đường ngày xưa gió đã thay tên

Một niềm ký ức như vỡ cả trong tôi, kỷ niệm của mấy mươi năm, nay hiện về... một ngày mà người dân Việt Nam không bao giờ quên .

Con trai lớn của tôi mới có 15 tuổi, mỗi cuối tuần lên Dòng Thiên An cào lá thông về nấu vào những ngày mùa đông. Nhà khó khăn nên có nhiều vất vả, ngoài việc học thì đâu có thư thả được đâu, khi thì cào lá tươi rau, chợ tan đón gánh theo sau mẹ về. Mực giấy bút vẫn là đi học, về nhà khó nhọc chẳng hề than, vì

chăng có chí có tài, khí nên trời cũng cho người làm nên.

Số phận con người gắn bó với cơn mưa bất chợt, Huế vào đông rất lạnh, mưa phùn, gió bắc, những ngày như vậy năm mẹ con quay quần bên bếp lửa.

*Tan buổi học mẹ ngồi tựa cửa
Mắt trông cơn đũa đũa về dần
Xa xa con đã tới gần
Các con về đủ quay quần bữa ăn.*

Cơm dưa muối khó khăn mới có, của không ngon nhà khó cũng ngon. Bốn đứa tranh nhau kể chuyện, thật tội cho các con tôi, cha đi ở tù chỉ còn có mẹ, chúng bao quanh lấy tôi. Chúng thấy tôi có vẻ thỏa mãn với đồng lá thông cao ngất nó nói với nhau: “Sau bày mua nhà thật nhiều cây, để có nhiều lá rụng cho mẹ quét để chụm...” Tôi cười hả hê... “Ừ, mẹ thích lắm!”

Không ngờ lời nói chơi của mấy mươi năm về trước nay đã thành sự thật. Bây giờ không phải cào lá để chụm, mà vận động thân thể, để không còn cảm thấy thời gian trôi qua quá vô vị, rồi sinh ra đủ thứ bệnh. Sống với Cộng sản vì miếng cơm manh áo ra sức còng lưng, ở đây muốn sinh tồn, muốn mạnh khỏe sống lâu không cần ai thúc hối tự nguyện một cách hăng say.

Tập trung những ngọn lá thành một cụm, nhìn mây trời trên đầu, bất chợt lại thấy bồi hồi, nhớ về một thời nghiệt ngã.... Trời ơi!... chúng tôi đang sống hạnh phúc, con có cha, vợ có chồng, cơm no áo ấm, chúng tôi không cần các người “giải phóng”.

“Với sức người sỏi đá biến thành cơm”. Không, người dân chúng tôi không cần những lời phỉnh gạt đó, hãy trả lại những gì đã ăn cướp của chúng tôi.

Ông xã ơi!! Anh đã xa mẹ con em mười mấy năm rồi, trong thời gian đó một người đàn bà sống trên xứ người phải tự lực cánh sinh. Đối với em khi đó tiếng chim hót trở thành vô cảm, và chúng có khả năng vừa che đậy những nghẹn ngào, cùng băng bó mọi vết thương. Tuy các con vẫn lo cho em. Anh biết không, em đã chịu đựng biết bao nhiêu khốn khổ, trước mặt các con em luôn luôn tỏ ra dũng cảm và tự tin, em không bao giờ khóc cho chúng thấy, mà mỗi lần bóng đêm đổ xuống em đã khóc một mình.

Mình ơi!! Em đã chịu đựng biết bao nhiêu sự nóng lạnh của cuộc đời, giữa bầu trời giá tuyết. Tất cả phải dựa vào bản thân, vì cơm áo. Tuy bên cạnh khi nào cũng có con có cháu, nhưng đôi lúc chúng nó rất xa lạ. Thời gian đi qua như ngọn gió mùa đi qua tháng năm.

Có những kỷ niệm mà cứ ngỡ mới ngày hôm qua, lòng tôi lại lặn tẩn như sóng liên hồi, như cơn gió đầu thu lao xao mặt nước. Cuộc đời một thoáng vụt qua, giàu sang nghèo khổ chỉ là hư không. Còn ta một cõi lòng, tâm thanh thản, vui buồn có thể xảy đến trong cuộc sống, đời vui nhiều nếu chúng ta biết cách nhìn đời một cách lạc quan, thì điều vui đó còn mãi mãi với chúng ta. Còn nếu ta cứ nghĩ là buồn thì chúng ta sẽ luôn cảm thấy bầu trời u ám. Một ngày bình an, hay một ngày buồn bực thì sau giấc ngủ khi bình minh ló dạng thì đó là một ngày mới!

Cuộc đời luôn tác động vào đời sống của mỗi con người, nó luôn luôn như vậy, nếu ai muốn tìm một sự bình an tuyệt đối thì không bao giờ có, và như vậy không còn là đời sống nữa, phải không các bạn? Phần tôi luôn tự tìm cho mình một sự bình thản an vui khi làm xong nhiệm vụ với con cái. Mình có phần mình, con có phần con.

Bây giờ vẫn thương con thương cháu, mà còn thương mình nữa chứ, không quên mình như hồi còn trẻ. Còn khỏe phải thương mình để mình được khỏe hơn, sống thọ để thấy bầy cháu thành người, cho nên tôi nghĩ tinh thần thoải mái, mọi sự đều thả lỏng. Tuy vị mặn thời gian có làm cho ta mòn mỏi, hãy mỉm cười trong cuộc sống.

Giông bão giữa đại dương không chừa một chiếc thuyền nào. Định mệnh tàn khốc của cuộc đời cũng không buông tha số phận cho bất cứ một ai.

Bên trong thành tựu mà tôi hay các bạn gặt hái được, phải chăng luôn ẩn dấu mặt trái hạt hăng, chời với, bi quan. Bởi vì hạnh phúc luôn mỏng dần, mong manh dễ vỡ, hay nói đúng hơn thì hạnh phúc mà chúng ta nắm giữ luôn có vị mặn của mồ hôi và nước mắt, vị chát của thất vọng.

Tôi thấy mình đang ngồi trước biển hoàng hôn, lòng bình thản; thật ra tôi cảm nghiệm: “hạnh phúc” chính là sắc vàng, sắc đỏ

của ráng chiều.

Bốn con chim non của Mẹ dang rộng đôi cánh bay vút lên cao, với biển trời bao la, có khi nào nhìn lại tổ thân yêu? Xa tổ lia cành, các con phải ghi khắc một điều... “Nơi ta cất tiếng chào đời và đã sống hết thời thơ ấu vẫn là nơi thân yêu nhất trên đời.”

*Cây khô chưa dễ mọc chồi
Mẹ già chưa dễ ở đời với con*

HUỲNH THỊ XUÂN

TB: Thư chị Huỳnh Thị Xuân viết gửi cho ĐS/NTD:

Kính gửi: Đặc san Nhân Trí Dũng

Đầu thư em kính chúc tất cả các thành viên của Đặc san luôn sức khỏe, vững mạnh trên đường chính nghĩa vì nước quê hương.

Em là em gái của một TSQ, anh em có cho em một Đặc san Nhân Trí Dũng Xuân Tân Mão 2011. Đọc những bài viết của các anh, em rất cảm động. Em không ngờ tuổi thơ của các anh lại sớm nhọc nhằn và vất vả nhiều.

Những người trai của TSQ thật xứng đáng là những chàng trai của nước Việt.

Và sau đây em có viết một bài em xin gửi đến các anh xem có thể đăng được thì đăng. Nếu được em rất cảm ơn. Thật ra đó là mối tình đầu của em mà hình như em không thể quên được.

Em kính chúc các anh bình an và mọi sự như ý.

Em

TS: Chân thành cảm ơn chị Xuân rất nhiều. Nếu chị là....người yêu của «Anh Ấy» thì Ban TTBC chúng em cũng phải gọi là CHỊ đấy. Chị không tin thì cứ hỏi anh P. mà coi..